Ετος Ϛ' — Αριθμος 453 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 1 Μαρτιου 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ Τόνυ.— Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου — Ξαβιὲ δὲ-Μοντεπέν: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παν. Παπᾶ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἀνδερσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προπληρωτέους Συνδρομητὰς εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπὰρτ καὶ Χὶρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν σελίδων ἐξαιρέτως χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50 ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ. 2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προπληρώσαντας συνδρομητάς μας, πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λεπτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

—

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις ἡ Κλοτίλδη, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἔλαβεν ἄμεσον μέρος εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην, ἠννόησε τὸν σπουδαῖον κίνδυνον, ὃν θὰ διέτρεχεν ὁ Διδιέ, ὅστις διεκινδύνευε τὸ μέλλον αὐτοῦ ὅπως προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ πάσης προσβολῆς. Ἡ καρδία αὐτῆς, ἥτις εἶχεν οἱονεὶ χαυνωθῆ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ, ἐσπάραξεν ὑπὸ παραδόξου συγκινήσεως. Εὑρέθη ἧττον ἐγκαταλελειμένη ἐν τῷ κόσμῳ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠννόησεν ὅτι προστατεύεται ὑπὸ γενναίας ψυχῆς· δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ παρασύρῃ ἐν τῇ ἀτυχίᾳ αὐτῆς τὸν νέον ἐκεῖνον καὶ προχωρήσασα πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ:

— Κύριε, τῷ εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς, ἀφήσατέ μας νὰ φύγωμεν μόνοι! ἐγκαταλείψατέ μας· ἐσυνειθήσαμεν ἤδη εἰς τὰς ταλαιπωρίας νομαδικοῦ βίου· σεῖς ὅμως, ὅστις οὐδέποτε ἐγκατελείψατε τὸν πύργον τοῦ πατρός σας μὴ θελήσετε νὰ ὑποβληθῆτε εἰς τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἀγνοεῖτε. Ὁ ἄρτος τῆς ἐξορίας θὰ ἦναι πολὺ πικρὸς εἰς τὰ χείλη σας! Σᾶς ἐξορκίζω, μὴ διεγείρετε χάριν ἡμῶν τὴν ὀργὴν τοῦ θείου σας, τὸν ὁποῖον ὀφείλετε νὰ ἀγαπᾶτε καὶ νὰ σέβεσθε.

Στρεφομένη εἶτα πρὸς τὸν Μονσενὺ μετὰ χάριτος θλιβερᾶς καὶ συγκινητικῆς εἶπεν αὐτῷ γονυπετοῦσα καὶ κλαίουσα:

— Ἐκλαμπρότατε, συγχωρήσατέ μας ὅτι παρὰ τὴν θέλησίν σας εἰσήλθομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον. Εἶναι δικαίωμά σας νόμιμον νὰ μᾶς ἀποδιώξετε· ἀκούσατε ὅμως τὴν φωνὴν γυναικὸς ἱκετευούσης, ἥτις σᾶς ζητεῖ οἶκτον διὰ τὸ αἷμά σας. Συγχωρήσατε τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἐκλαμπρότατε, συγχωρήσατέ τον.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς εἶχεν ἤδη ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμίαν του, δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του καὶ ἀπήντησε κακεντρεχῶς:

— Δὲν ἐγνώριζα ὅτι αἱ βοημαὶ ὑπερασπίζονται τόσον καλῶς τοὺς τρελλοὺς καὶ ἀπειθεῖς νέους. Εἰς τὸν καιρόν μου ἠρκοῦντο νὰ προλέγωσι καλὴν τύχην. Εἶσαι ἐπιτηδεία, ὡραία μου, καὶ ἐννοῶ ὅτι ὁ γενναῖος ἱππότης, ὁ ἀνεψιός μου, προτιμᾷ νὰ τρέχῃ εἰς τοὺς δρόμους μαζύ σου ἢ νὰ μείνῃ φυλακισμένος εἰς τοὺς τοίχους τούτους μὲ τὸν μωρὸν θεῖόν του.

— Ὁ κύριος κόμης δὲ Μονσενὺ σᾶς ὑβρίζει, δεσποινίς! ἀνέκραξεν ὀργίλως ὁ Διδιέ. Εἶναι ἀδελφὸς τοῦ πατρός μου καὶ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐκδικήσω, ἀλλὰ φεύγω μαζύ σας. Ἔλθετε λοιπόν.

Καὶ ἀνεγείρας τὴν Κλοτίλδην, ἥτις ἦτο ἔτι γονυπετὴς πρὸ τοῦ Μονσενύ, ἔσυρεν αὐτήν, ὡς καὶ τοὺς δύο νάνους, πρὸς τὴν θύραν τοῦ πύργου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀργυρόηχος καὶ λεπτὴ φωνὴ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ κόμητος Αὐρηλιανοῦ τὰς παραδόξους ταύτας λέξεις:

— Σὲ ἐνόμιζα ὀξυδερκέστερον, κύριε. Ἡ τύχη φέρει ἐδῶ τὸ ἀξιοθαυμαστότερον πλάσμα τοῦ κόσμου καὶ ὄχι μόνον ἀπαξιοῖς νὰ τὸ ἀτενίσῃς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀφίνῃς νὰ φύγῃ, δηλαδὴ τὸ ἀποδιώκεις ὡς ὀχληρὰν ἐπαίτιδα! Εἰς τὴν ὀργήν σου κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ σου μὴ λησμόνει τὴν φροντίδα διὰ τὴν τύχην σου καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὴν τιμήν μου, περὶ τῆς ὁποίας ἐφαίνεσο τόσον πολὺ ἀσχολούμενος πρὸ ὀλίγου.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ ἐστράφη ἐκπεπληγμένος βλέπων τὴν σύζυγόν του, ἥτις εἶχε παραστῆ εἰς τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ταύτης· ἤκουε δ' αὐτὴν χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν ἔννοιαν τῶν ἐπιπλήξεών της.

Ἡ Ἄρτεμις ἠτένιζεν αὐτὸν ὡς ἀτενίζει ὁ ὁδηγὸς τὸν περιπλανώμενον ὁδοιπόρον.

— Σπεῦσον, ὑπέλαβε, νὰ ἀσπασθῇς τὸν ἀνεψιόν σου εἰς ἔνδειξιν εἰλικρινοῦς συμφιλιώσεως! Σπεῦσον νὰ κρατήσῃς αὐτὴν τὴν κόρην! Ἂν αὕτη φύγῃ, ἡ τιμή σου, ἡ περιουσία σου; ἡ φιλοδοξία σου, θὰ φύγωσι μαζύ της!

— Ἀλλὰ δὲν σὲ ἐννοῶ, Ἄρτεμις, εἶπεν ὁ κόμης καταπλαγείς.

Ἤδη ὁ Διδιέ, ἡ Κλοτίλδη καὶ οἱ σύντροφοι αὐτῶν ἔφθανον εἰς τὸν θόλον τῆς μεγάλης θύρας τοῦ πύργου.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἦναι πολὺ ἀργά, Αὐρηλιανέ, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ κόμησσα. Ἐλησμόνησες λοιπὸν ὅτι αὔριον, ἀπόψε ἴσως, ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος θὰ σοὶ ζητήσῃ φιλοξενίαν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ τῷ ἀρνηθῇς, ὅπως εἰς αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς;

— Ὦ! μοὶ ἐνθυμίζεις τὸ αἴτιον τῆς ἀγωνίας μου καὶ τῆς ὀργῆς μου! εἶπεν ὁ Μονσενύ.

— Λοιπόν! εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν δι-

ότι σὲ σώζει. Ἀλλὰ μὴ διώκεις σὺ αὐτὸς τὴν σωτηρίαν σου.

Οἱ φυγάδες διήρχοντο τὸν θόλον.

Ἡ κόμησσα ἐξέτεινε πρὸς αὐτοὺς τὴν χεῖρα καὶ ἐξηκολούθησε δι' ἠχηρῆς φωνῆς:

— Ἰδὲ λοιπόν, εἶναι ἀκόμη καιρός, τὸ χάριεν καὶ εὐγενὲς βάδισμα τῆς ὡραιοτάτης αὐτῆς κόρης, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθης ὡς βοημήν. Αἱ γυναῖκες δὲν θέλουσι νὰ ἐπαινῶσιν ἄλλην γυναῖκα, ὀφείλω ὅμως νὰ σὲ κάμω νὰ θαυμάσῃς τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, τοὺς σκοτεινοὺς ὡς θυελλώδης νύξ, τὸ λευκὸν παρθενικὸν πρόσωπόν της, τὴν μελανὴν κόμην, τὸ στρογγύλον καὶ ἀγνὸν ἐκεῖνο στόμα, τὴν λεπτοφυᾶ χεῖρα, τὸ εὔκαμπτον ἀνάστημά της . . . Δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν καλλονὴν ἐκείνην ἀκατάσχετον θέλγητρον ; . . .

— Τί μὲ μέλλει διὰ τὴν καλλονὴν τῆς βοημῆς αὐτῆς, κυρία, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ κόμης.

Ἀλλ' ἡ Ἄρτεμις ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος :

— Ἀκατάσχετον θέλγητρον, τὸ ἐπαναλαμβάνω, δι' ἕνα ἰδιότροπον καὶ πεπειραμένον βασιλέα, οἷος εἶναι ὁ ἰδικός μας καὶ μέλλων ξένος μας Φραγκῖσκος.

Ὁ Διδιὲ καὶ οἱ προστατευόμενοι αὐτοῦ διήρχοντο τὴν γέφυραν.

— Διὰ τὸν βασιλέα ! ἀνέκραξεν ὁ Μονσενὺ κύπτων τὸ μέτωπον. Ἔχεις μέγα δίκαιον, Ἄρτεμις. Ποῦ εἶχα τὸν νοῦν μου ; Ἀ ! αἱ γυναῖκες θὰ ἦναι πάντοτε ὀξυδερκέστεραι τῶν ἀνδρῶν. Εἶναι ὡραία, πραγματικῶς, ἡ κόρη αὕτη καὶ δύναμαι νὰ τὴν μεταχειρισθῶ ὡς βάθρον διὰ νὰ γείνω εὐνοούμενος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ τότε κύριος οἶδε ποῦ θὰ σταματήσῃ ἡ εὐτυχία μου. Εὐχαριστῶ, Ἄρτεμις ! Βερνάρ, φώναξε τὸν ἀνεψιόν μου. Κακῶς ἐξέλαβε σπουδαίως τὴν ὀργήν μου, ὑπέλαβεν ὑψηλοφώνως.

Ὁ ἀρχιτρίκλινος, ἔμπλεως χαρᾶς, ἔσπευσε πρὸς τὸν Διδιέ, ὃν ταχέως κατέφθασεν. Οὗτος ἐδίστασεν ἐν ἀρχῇ νὰ ἐπανέλθῃ, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τῆς ἀποφάσεως τοῦ θείου του, ἀλλ' ὅταν ὁ Βερνὰρ τῷ εἶπε τὴν ἐπέμβασιν τῆς κομήσσης, ὅταν πρὸς τούτοις εἶδε τοὺς νάνους παρατηροῦντας αὐτὸν ἱκετευτικῶς, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν προτεινομένην αὐτῷ συμφιλίωσιν.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον μετὰ τῶν ἀτυχῶν συντρόφων του καὶ εἶδε τὸν θεῖόν του προχωροῦντα πρὸς αὐτὸν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

— Λοιπόν ! κακοκέφαλε ! ἀνέκραξεν αὐτῷ ὁ κόμης Αὐρηλιανός, ἰδοὺ πῶς ἐξάπτεσαι κατὰ τοῦ καλοῦ θείου σου ! Τὸν ἀφίνεις μόνον καὶ δέν τον λυπᾶσαι. Ἀδιάφορον, εἶμαι εὐχαριστημένος διὰ τὴν δοκιμασίαν μου ταύτην.

— Διὰ τὴν δοκιμασίαν σας, θεῖέ μου ; εἶπεν ὁ νεανίας ἔκπληκτος.

— Ναί, ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω τὴν ὑπομονήν σου καὶ τὸν ἱπποτικὸν χαρακτῆρά σου καὶ ἐπέτυχα. Ἔχεις τὸ θερμὸν καὶ κοχλάζον αἷμα τοῦ καλοῦ μου ἀδελφοῦ Ἐρρίκου· εἰξεύρεις νὰ ὑπερασπίσῃς τὸ δίκαιόν σου καὶ νὰ προστατεύσῃς τοὺς ξένους σου. Ἦλθε στιγμή, καθ' ἣν δὲν σὲ συνεκράτουν οἱ δεσμοὶ τῆς συγγενείας, θὰ μοὶ ἔρριπτες δὲ τὸχειρόκτιον κατὰ πρόσωπον. Διάβολε ! ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν ζωηρότητα. Ἐρρέτωσαν οἱ θρασύδειλοι καὶ ἀπαθεῖς, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι νὰ κτυπῶνται διὰ μίαν ὡραίαν κόρην ! Διδιέ, οἱ ξένοι σου εἶναι ἰδικοί μου. Δὸς διαταγὰς εἰς τὸν κὺρ Βερνάρ. Ἐγὼ θ' ἀσχοληθῶ διὰ τὴν ὑποδοχὴν διασημοτέρου ἐπισκέπτου, τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἰς Μονσενύ ! ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ.

— Δὲν ἠθέλησα, εἶπεν ὁ κόμης ἀπομακρυνόμενος, νὰ σὲ κατηγορήσῃ ὁ αὐθέντης μου ὅτι ἔφυγες, ἐνῷ αὐτὸς ἤρχετο.

Ἐν τούτοις ἡ Ἄρτεμις εἶχε μείνει ὄπισθεν καὶ ἠτένιζεν ἐναλλὰξ τὸν προσφιλῆ αὐτῆς ἀνεψιὸν καὶ τὴν Κλοτίλδην μετὰ παραδόξου ἐνδιαφέροντος. Ὁ Διδιὲ προεχώρησε πρὸς αὐτὴν καὶ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της :

— Ὡραία μου θεῖα, εἶπε μειδιῶν, εἶσθε ἡ καλὴ θεά, ἡ ὁποία ἀνεφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταιγίδος διὰ νὰ κατευνάσῃ αὐτήν. Εἰς ὑμᾶς ὀφείλω, εἶμαι βέβαιος, τὴν αἰφνιδίαν γενναιοφροσύνην τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ. Ὑμᾶς λοιπὸν οἱ φίλοι μου Μουσερὸν καὶ Σεβρέτη θὰ εὐλογῶσιν εἰς τὰς προσευχάς των· εἰς ὑμᾶς θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν φύλαξιν τὴν δυστυχῆ ταύτην ὀρφανήν, ἥτις εἶναι μόνη εἰς τὸν κόσμον καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὁ οἶκτος εὐγενοῦς κυρίας ἔσεται σωτήριος.

Ἡ κόμησσα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Κλοτίλδης καὶ ἔφερεν αὐτὴν πλησίον της.

— Κόρη μου, εἶπεν αὐτῇ, θὰ μοὶ ἐμπιστευθῇς τὸν πόνον σου, ἴσως δὲ ἡ φιλία συμπαθοῦς ψυχῆς ἐλαφρύνῃ αὐτόν. Δὲν πρέπει νὰ κλαίωσιν οἱ ὡραῖοι αὐτοὶ ὀφθαλμοί. Ἀντὶ νὰ ἐνθυμῆσαι μετὰ θλίψεως τὸ παρελθόν, θὰ σὲ ἀναγκάσω ν' ἀτενίσῃς εἰς τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἐπιφυλάσσει ἴσως ἀπροσδοκήτους εὐτυχίας.

— Σήμερον, κυρία, ἔχασα τὴν μητέρα μου, ἀπήντησε σοβαρῶς ἡ ὠχρὰ νεᾶνις.

— Λοιπόν, θὰ παρακαλέσωμεν μαζὺ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ψυχήν της, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις διὰ θωπευτικῆς φωνῆς.

— Ὤ ! πόσον εἶσθε καλή, προσφιλής μοι θεῖα ! ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ.

— Πρέπει, εἶπεν ἡ κόμησσα· ἡ κόρη αὕτη ὀλίγον ἔλειψε νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς ἀγαπῶντάς σε. Εἰς αὐτοὺς ἀπόκειται, ἂν θέλωσι νὰ σὲ ἔχωσι πλησίον των, νὰ την κρατήσωσιν ἐδῶ, περιποιούμενοι καὶ συμπαθοῦντες αὐτῆ.

Καὶ οἱ τρεῖς διηυθύνθησαν εἰς τὴν ἰσόγαιον αἴθουσαν τοῦ πύργου, ἐνῷ ὁ ἀρχιτρίκλινος ὡδήγει τοὺς νάνους εἰς τὸ δι' αὐτοὺς προωρισθὲν οἴκημα.

Γ'

Τὰ μετάλλια τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου.

Ἅμα ὁ βασιλεὺς ἐπληροφορήθη τὴν δραπέτευσιν τοῦ στρατάρχου ὑπὸ τοῦ δὲ Βαρτύ, ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ ταχυδρόμους καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν. Διαταγὴ ἐδόθη νὰ συλλάβωσι τὸν κύριον Βουρβόνον, νὰ κατάσχωσι τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, νὰ θέσωσι φρουρὰν εἰς τοὺς πύργους του καὶ νὰ συλλάβωσιν ὄχι μόνον ἐκείνους ἐκ τῶν ὀπαδῶν του, οἵτινες ἤθελον ἐπιχειρήσει νά τον συνοδεύσωσιν ἐν τῇ φυγῇ του, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπὶ συνενοχῇ ὑπόπτας.

Οὕτως ὁ μέγας κυρίαρχος τῆς Γαλλίας, ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τῶν Μουλέν, εὗρεν εἰς Πακολδιὲρ τοὺς ἡμιόνας τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Ὠτὲν διευθυνομένους εἰς Λυὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τοῦ δουκὸς Βουρβόνου. Ἐσταμάτησεν αὐτοὺς καὶ διέταξε νὰ ἐνεργηθῇ ἔρευνα ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς, μήπως εὑρεθῇ τι κατὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ βασιλέως. Μετ' ὀλίγας ὥρας ἔφθασεν ὁ ἐπίσκοπος, ὅστις συνελήφθη ὡς καὶ οἱ ἡμίονοι αὐτοῦ, τοῦτ' αὐτὸ δὲ συνέβη εἰς τὸν ἐκλαμπρότατον Σαὶν-Βαλιέρ, ὅστις ἦτο εἰς Λυόν, εἰς τὸν Αἰμὰρ δὲ Πρί, εἰς τὸν Βογκουϊόν, ὅστις εὑρίσκετο εἰς Τερουὲν καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους.

Τὴν εἴδησιν τῆς συλλήψεως τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Ὠτὲν μαθὼν ὁ στρατάρχης ἀπεφάσισε, παρὰ τὴν γνώμην τῶν οἰκείων του, νὰ μὴ μείνῃ νὰ πολιορκηθῇ εἰς Σαντέμ, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας, οὐδαμόθεν προσδοκῶν βοήθειαν. Ἀμειλίκτως διωκόμενος ὑπὸ Φραγκίσκου τοῦ Α' ἀπεφάσισε νὰ σωθῇ δραπετεύων. Ἦτο γνωστὸν ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκ Σανιὲμ ἄνευ ἀκολούθου ἢ θεράποντος συνοδευόμενος ὑπὸ μόνου τοῦ ἐπιστηθίου φίλου του Πομπεράν, ἰσχυρίζοντο δὲ ὅτι ἀμφότεροι εἶχον μετεμφιεσθῆ εἰς μοναχοὺς ἢ πελερίνους.

Ἐνῷ δραστηρία ἐπίβλεψις ἐξησκεῖτο εἰς τὰς πόλεις, οἱ δὲ στρατιῶται καθ' ὁμάδας διέτρεχον τὰς ἐξοχὰς ἐρευνῶντες εἰς τοὺς πύργους καὶ τὰς ἐπαύλεις, ἀνιχνεύοντες εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς λειμῶνας, δύο μοναχοὶ ἔβαινον ἔφιπποι μετὰ κόπου πλησίον ἀλλήλων εἰς στενὴν παρὰ τὸ δάσος ἀτραπόν.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΤΟΝΥ.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Προσκυνῶ! ἐπρόφερον τὰ χείλη του, ἡ δὲ κεφαλή του ἔκλινεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε ; ὑπέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ μετὰ κινήσεως ἐλαφρᾶς ἀνυπομονησίας.

—Στὸ σπίτι μου! λοξῶς ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντιζίστρωφ :— μὲ σᾶς, ὡς φαίνεται, τίποτε δὲν γείνεται, καί, ὡς βλέ-

πω, μάταιαι ἀπέβησαν ὅλαι αἱ προσπάθειαί μου, ὥστε τίποτε ἄλλο δὲν μᾶς ἀπομένει νὰ εἰποῦμεν.

— Ἀλλὰ σταθῆτε λοιπόν, σταθῆτε! ἐσταμάτησεν αὐτὸν ὁ Βελτίστσεφ, τί μυγιάγκικτος ἄνθρωπος εἶσθε σεῖς! αὐθαδιάζει ὁ ἴδιος καὶ νομίζει ὅτι ἔχει δίκαιον, καὶ ἂν τοῦ εἴπῃ κάτι τι κανεὶς τὸν βλέπεις καὶ προσβάλλεται.

— Λέγω ὅ,τι αἰσθάνομαι.

— Λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον! ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ προσβάλλεται κανείς!

— Ἐγὼ δὰ δὲν προσβάλλομαι· ἂς κουρεύεται!

— Λοιπὸν ἂς κουρεύεται! Καὶ τώρα εἰμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ὁμιλίαν μας, ἐμειδίασεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ.

— Τί χρειάζονται αἱ ὁμιλίαι! πράξεις χρειάζονται καὶ ὄχι λόγια! παρετήρησεν ὁ Ἀντιζίστρωφ, καὶ ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐνεργήσω, δόσετέ μου, ἀκόμη 300 ρούβλια δι' ἔξοδα—καὶ τότε μετὰ δύο ἑβδομάδας, ἴσως καὶ ἐνωρίτερον, θὰ σοῦ κάμω τὸν Κόροβοφ, ὥστε νὰ εἰμπορέσετε μετὰ δύο μῆνας νὰ τελέσετε καὶ τοὺς γάμους σας.

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ ἠνέωξε τὸ ταμεῖόν του.

— Ὁρίστε! εἶπεν οὗτος, σᾶς δίδω τὰ τριακόσια ρούβλια, ἀλλὰ σᾶς τὰ δίδω μὲ πλήρη πεποίθησιν ὅτι μ' ἐκμεταλλεύεσθε. Σχεδὸν δὲν ἐλπίζω εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως, ἣν μοὶ ἐπροτείνατε. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἁπλῶς ἔχετε ἀνάγκην χρημάτων, καὶ σᾶς περνᾷ ἡ ἰδέα ὅτι ηὕρατε τὸν κουτόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ κερδίσετε, λοιπὸν χαλάλι σας, κερδίσατε καὶ σεῖς! Ἐμὲ βέβαια τοσούτῳ μηδαμινὸν ποσὸν δὲν μὲ καταστρέφει. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ καὶ νὰ νομίζετε ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ μὲ σύρετε ἀπὸ τὴν μύτην.

— Χά, χά, χά χά! κρατῶν τὰ πλευρά του ἐγέλασεν ὁ Ἀντιζίστρωφ! Τί φίλαυτος ὅμως ποῦ εἶσθε!... Ὡς βλέπω, δὲν σᾶς μέλλει τόσον διὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὅσον διὰ νὰ μὴ σᾶς πάρω διὰ κουτόν! Νὰ ἡ ὥρα! ἔννοιά σας καὶ σεῖς ἄλλους εἰμπορεῖτε νὰ γελάσετε καὶ ὄχι νὰ σᾶς γελάσουν!

Ὁ Βελτίστσεφ ἀνέσπασεν ἐλαφρῶς τὰς ὀφρῦς, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ἀντιζίστρωφ ἐμάντευσεν ἀκριβῶς καὶ ἔθιξεν εὐστόχως τὴν ἀσθενῆ χορδὴν τῆς φιλαυτίας του καὶ τοῦτο δεν ἦτο αὐτῷ εὐχάριστον.

— Αἴ, καλὰ τώρα! Ἂς λείψουν τὰ περιττὰ λόγια! — ἡ ὑπόθεσις θὰ τὸ δείξῃ, εἰρηνευτικῶς εἶπεν ὁ Ἀντιζίστρωφ, θέτων εἰς τὰ θυλάκιά του τὰ ληφθέντα χρήματα — καὶ θὰ κάμετε καλὰ νὰ ἑτοιμάσετε ἐνωρὶς τὰς πέντε μου χιλιάδας διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ ὕστερον καμμία βραδύτης!

Καὶ ἐχωρίσθησαν.

Ϛ'

Ὁ διοργανωτής.

Ἔρχομαι κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ «Κομητάτον», περίφροντις, καὶ μετὰ μυστηριώδους βαρύτητος ἀνεκοίνωσε τῷ Κόροβοφ ὁ Ἀντιζίστρωφ, ἐπανελθὼν οἴκαδε ἐκ τοῦ Βελτίστσεφ.

Μετὰ ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος ἐκεῖνος προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ πλήρη περιεργείας καὶ προσδοκίας βλέμματά του.

— Ἦτο συμβούλιον καὶ ἀρκετὰ ζωηρόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Ἔγεινες δεκτὸς εἰς τὴν Ἑταιρείαν, ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν εὐθύνην μου. Σὲ συγχαίρω, φίλε μου!

— Πῶς;... ἔρχεσαι κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ «Κομητάτον»!; ἀνεφώνησεν ὁ Κόροβοφ, κολακευόμενος ἐκ τῆς τοσοῦτον ὑψηλῆς τιμῆς.

— Ὑψηλοπιάστηκες!... εἰς τὸ Κομητάτον! ἀνύψωσε τὴν ρίνα ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ, μήπως νομίζεις ὅτι εἰς τὸ Κομητάτον συνάζομεν ὁποῖον τύχῃ;... Ὄχι, φίλε μου, δι' ἐσὲ τὸ Κομητάτον ἀπέχει πολὺ μακρὰν ἀκόμη! Πρέπει νὰ ἀνέλθῃς ἀκόμη πολλὰς βαθμίδας εἰς τὸν «Διοργανισμὸν» μέχρις ὅτου γείνῃς μέλος τοῦ «Κομητάτου». Τὸ «Κομητάτον», πρέπει νὰ γνωρίζῃς, εἶνε ἡ ὑψίστη, ἡ κεντρική μας στάσις· εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ἡ συνοδικὴ δικτατορία μας, καὶ σύ, διὰ μιᾶς, ἠθέλησες νὰ φθάσῃς ἐκεῖ! Ἔχεις καιρὸν ἀκόμη! εἰς τὸ «Κομητάτον» οὔτε τ' ὄνομά σου ἀκόμη δὲν γνωρίζουν!

— Πῶς λοιπὸν λέγεις ὅτι ἔγεινα δεκτὸς ὑπ' εὐθύνην σου; ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ ταπεινωθεὶς ἐν μέρει ἐκ τῶν λόγων τοῦ φίλου του.

— Καὶ τί; εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις, τὸ ὄνομα ἐν γένει εἶνε πρᾶγμα ὄχι τόσον ἀσφαλές, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς τὰ ὀνόματα τὰ ἀντικαταστῶμεν δι' ἰδιαιτέρου τρόπου! Ἐγὼ ἁπλῶς δηλῶ ὅτι ἀπέκτησα νέον ἐπωφελέστατον μέλος, λοιπὸν τὸ «Κομητάτον» μοὶ ἀναθέτει νὰ σὲ δεχθῶ ὑπ' εὐθύνην μου· λοιπόν, σ' ἐνέγραψαν εἰς τὸ πρωτόκολλον, καὶ σὲ μετέφερον εἰς τὸ μητρῷον καὶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελῶν.

— Καὶ πῶς μ' ἐνέγραψαν, ἀφοῦ ἦνε ἄγνωστον τὸ ὄνομά μου; ἀνασπῶν τοὺς ὤμους ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ.

Ὁ Ἀντιζίστρωφ πολυσημάντως καὶ αἰνιγματωδῶς μειδιῶν, ἐξήγαγε τὸ σημειωματάριόν του καί, ἀναφυλλίσας, εἶπε τῷ Βαλεριανῷ:

— Πάρε τὴν πέννα καὶ γράψε!

Ἐκεῖνος προοιτημάσθη, ὁ δὲ μέντωρ ὑπαγόρευε, δεικνύων τίνι τρόπῳ ὤφειλε νὰ γράψῃ τὸ ἀκόλουθον σχέδιον:

Σειρὰ C.
Πετρούπολις.
Ἀριθ. 37.

12,129
Τάξις IV.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνυποκρίτως ἐξεπλάγη ὁ Βαλεριανὸς γράψας τὸ ὑπαγορευθέν.

— Τοῦτο εἶνε τὸ ὄνομά σου καὶ ἡ διεύθυνσίς σου, ὅπου προστίθεται ἤδη καὶ ἡ σημασία σου.

— Ἐξήγησέ μου τα, παρακαλῶ!

— Ὁρίστε, ψυχή μου! αὐτὸ εἶνε χρέος μου ἀπαραίτητον. Ἰδού, βλέπεις, ἤρξατο οὗτος δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν πρώτην γραμμήν: «Σειρὰ C». Ἰδοὺ τί σημαίνει τοῦτο: Τὸ κεντρικὸν «Κομητάτον» συγκροτεῖται ἐκ δώδεκα διαρκῶν καὶ ἀπαραιτήτων μελῶν· ἕκαστον τούτων ἀντιπροσωπεύει μίαν σειράν. A, B, C, D, κτλ. Ἡ ἰδική μου σειρά, ὡς βλέπεις, εἶνε C. Εἰς τὴν σειρὰν ταύτην εἰσέρχονται τὰ ὑπ' ἐμοῦ προσυλητισθέντα πρόσωπα καὶ ὅσα ἀκόμη ἐπροσηλύτισαν οἱ προσηλυτοί μου· οὕτω, ἂν σύ, παραδείγματος χάριν, κατηχήσῃς κανένα Ἰβάνοφ ἢ τὸν Πετρὸφ καὶ ἐκεῖνος τὸν Παντελέϊεφ, ὅλοι αὐτοὶ θ' ἀναφέρωνται εἰς τὴν σειράν μου καὶ ὅλοι θὰ γνωρίζουσι τὸ στοιχεῖον C. δηλαδή, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχαιότερός σας, ὁ γεννάρχης σας, καίτοι μόνον σὺ μὲ γνωρίζεις (καὶ τοῦτο διότι ἐγὼ σὲ κατήχησα), ὁ δὲ Ἰβάνοφ δὲν θὰ μὲ γνωρίζῃ, ἀλλ' οὔτε ὀφείλει νὰ μὲ γνωρίζῃ· ὁ δὲ Πετρὸφ θὰ γνωρίζῃ μόνον τὸν Ἰβάνοφ κτλ. Καταλαμβάνεις;

— Ἐννοεῖται! συνήνεσεν ὁ Κόροβοφ. Ἡ σειρὰ C, εἶνε τὸ ἴδιον, ὅπως, παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν ζωολογίαν, ἢ τὴν βοτανικὴν τὸ *γένος* genus.

— Ἕνα τέτοιο, φίλε μου, ἕνα τέτοιο! εἶσαι πολὺ ἔξυπνος! σὲ συγχαίρω! Λοιπὸν ἔπειτα! «Πετρούπολις» τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ κατηχηθεὶς ἀνήκει εἰς τὸ τμῆμα τῆς Πετρουπόλεως καὶ κατοικεῖ ἐν Πετρουπόλει. Ἀκολούθως ὁ ἀριθμὸς 37, ἐν εἴδει ἀριθμητοῦ, σημαίνει ὅτι σὺ εἶσαι ὁ 37ος ἐκ τῶν ἀτομικῶς ὑπ' ἐμοῦ προσηλυτισθέντων, ὁ δὲ ὑπὸ τὴν γραμμήν, ἐν εἴδει παρανομαστοῦ, ἀριθ. 12,129 σημαίνει τὸν ἀριθμὸν μητρῴου ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν μελῶν τοῦ τμήματος τῆς Πετρουπόλεως.

— Καὶ εἶμαι ἐγὼ ὁ 12,129ος; ἐξεπλάγη ὁ Κόροβοφ.

— Ὁ 12,129ος μετὰ πειστικότητος ἐπεκύρωσεν ὁ Ἀντιζίστρωφ.

— Εἰς μόνην τὴν Πετρούπολιν;

— Εἰς μόνην τὴν Πετρούπολιν καὶ εἰς τὰ πλησιέστερα περίχωρα.

— Δώδεκα χιλιάδες!... Καὶ αὐτὸ εἶνε ὁλόκληρον στράτευμα!

— Περισσότερον ἀπὸ στράτευμα. Εἶνε εἶδος ἐπιστρατείας! Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον εἰς Πετρούπολιν· ὁ διοργανισμὸς εἶνε ἐξηπλωμένος εἰς ὅλην τὴν Ρωσσίαν.

Ὁ Κόροβοφ, εἰς ἄκρον ἐκπεπληγμένος, ἀνέσπασε τοὺς ὤμους.

— Καὶ εἶν' ἀλήθεια αὐτὰ ποῦ μοῦ λές; ἀτόλμως ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους τὸν κ. Ἀντιζίστρωφ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, φίλε μου, μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ τόσαι χιλιάδες εἰς μόνην τὴν Πετρούπολιν... εἰμπορεῖ νὰ ἀμφιβάλῃ κανείς.

— Τώρα θὰ εἰδῇς ἂν λέγω ἀλήθεια!

πολυσημάντως εἶπεν ὁ Ἀντιζίστρωφ· ἄφησέ με ὅμως πρῶτον νὰ σοῦ ἐξηγήσω.... περίμενε μίαν στιγμήν. «Τάξις IV, ἐξηκολούθησεν οὗτος δεικνύων τὴν τελευταίαν γραμμήν· αὐτὸ ἀφορᾷ τὴν ἰδικήν μας τάξιν. Εἰς τὴν πρώτην, ἀνήκει ὁ λαός, ὁ ὁποῖος κατέχει παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν πρώτην θέσιν· εἰς τὴν δευτέραν, ὁ στρατός, εἰς τὴν τρίτην· ὁ κλῆρος, εἰς τὴν τετάρτην, οἱ λόγιοι. Τώρα ἂν τύχῃ νὰ προσυλητίσῃς κανένα Ἰβάνοφ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Ἰβάνοφ αὐτὸς ἦνε ἐργάτης εἰς κανὲν ἐργοστάσιον ὀφείλεις νὰ τοῦ δώσῃς τὸ ἑξῆς ἔντυπον,

Ὁ Ἀντιζίστρωφ ἔλαβε γραφίδα καὶ ἤρξατο γράφων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χάρτου.

Σειρὰ C.
Πετρούπολις.
Νο 12,129

1
Τάξις I.

— Ἡ μονὰς εἰς τὸν παρανομαστήν, ἐπεξήγησεν οὗτος, σημαίνει ὅτι οὗτος εἶνε ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον προσυλήτισεν ὁ 12,129ος ἀριθμὸς δηλαδή, ὑπὸ σοῦ, καὶ σὺ δέον νὰ γνωρίζῃς ὅτι αὐτὸς πράγματι εἶνε ὁ ἐργάτης Ἰβάνοφ, διότι εἰς σὲ δὲν θὰ ἦνε δύσκολον νὰ γνωρίζῃς καὶ ἐνθυμῆσαι τὰ ὀνόματα τῶν κατηχηθέντων ὑπὸ σοῦ. Τὸ ἔντυπον τοῦ Ἰβάνωφ θὰ τὸ γνωστοποιήσῃς εἰς ἐμέ, ἐγὼ δὲ θὰ τὸ μεταδώσω εἰς τὸ Κομητάτον καὶ ἐκεῖ θὰ τὸν ἐγγράψουν. Ἁπλούστατον πρᾶγμα καὶ ἐν τούτοις, πήγαινε σὺ νὰ ἀνακαλύψῃς τὸν διοργανισμὸν τοῦτον. Λοιπόν, θέλεις καὶ ἄλλην ἀπόδειξιν ὅτι λέγω ἀλήθεια! καὶ ἔθετο ἐνώπιον τοῦ Κόροβοφ δέσμην τραπεζικῶν γραμματίων, ἅτινα εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Βελτίστσεφ, ἰδού, ἐδῶ ὑπάρχουν τριακόσια ρούβλια. Τὰ διακόσια πενῆντα εἶνε ὁ μηνιαῖος μισθός μου ἀπὸ τὴν «Ἑταιρίαν», τὰ δὲ πενῆντα σοὶ τὰ στέλλει τὸ Κομητάτον διὰ συνδρομήν. Τώρα δός μου, παρακαλῶ, μίαν ἀπόδειξιν ὅτι τὰ ἔλαβες, διότι εἰς ἡμᾶς ἐπικρατεῖ τοιαύτη τάξις! Ὀφείλω, βλέπεις, νὰ δώσω λογαριασμὸν ἐνώπιον τοῦ Κομητάτου.

— Πῶς νὰ ὑπογράψω, τὸ ὄνομά μου; ἠρώτησεν ὁ Βαλεριανός, ὅστις ἐπὶ τοσοῦτον ἐξεπλάγη εἰς τὴν θέαν τῶν χρημάτων καὶ αὐτῆς τῆς «συνδρομῆς», ὥστε δὲν ἐπίστευε τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς του. Πενῆντα ρούβλια καὶ τοῦτο δι' αὐτὸν ἦτο ὑπέρογκον ποσόν, κατόπιν τοιαύτης ἀνεχείας! Πενῆντα ρούβλια, ἀστειεύετο! Κάτοχος πεντήκοντα ρουβλίων; ἐνόμιζεν ὅτι ἐρρίφθησαν αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ.

Περιχαρὴς ὁ Κόροβοφ ἐρρίφθη περὶ τὸν τράχηλον τοῦ κ. Ἀντιζίστρωφ.

— Αἴ, καλά, καλά, ἂς λείπουν τὰ χάδια! ἀνεχαίτισεν οὗτος τὴν ὁρμὴν τοῦ φίλου του. Ἐνθυμεῖσαι ποῦ σοῦ τὸ εἶχα εἰπεῖ; ὅτι θὰ ἀναζητήσω μίαν εὐπρεπεστέραν ἐργασίαν ἀπὸ τὰς εὐτελεῖς ἐκείνας «σημειώσεις» σου; Καὶ ἂν ἐργασθῇς ὅπως πρέπει, θὰ ἔχῃς μεγαλειτέρας ἀπολαβάς! Οὐδέποτε ἡ «Ἑταιρία» ἀφίνει ἔτσι τοὺς ἰδικούς της! Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζῃς! Λοιπόν, τὴν ἀπόδειξιν θὰ τὴν κάμῃς κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον: «Τὴν τάδε ἡμερομηνίαν ἔλαβον πεντήκοντα ρούβλια, ἀκολούθως τὸν ἀριθμόν σου. Σειρὰ C, ἀριθμὸς καὶ τὰ λοιπά».

Ὁ Κόροβοφ ὑπέγραψεν ἀμέσως τὸ ζητηθέν.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδης

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Οὗτος, αἰσθανθεὶς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ψαῦσιν, ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ἀλλά, συνελθὼν ἀμέσως, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου αὐτοῦ πιστόλιον καὶ σκοπεύσας κατὰ τοῦ κυρίου Δεβεζαὶ εἶπεν:

— Ὀπίσω ἢ σὲ φονεύω.

Ὁ κόμης ὠπισθοχώρησε καὶ δι' ἡρωϊκῆς προσπαθείας καταβαλὼν τὴν συγκίνησίν του, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας, καὶ διὰ φωνῆς ἐντελῶς ἠρέμου καὶ φυσικῆς εἶπεν:

— Νομίζω, κύριε ὑποκόμη, ὅτι ἡ ἀπειλὴ ὑμῶν δὲν εἶναι σπουδαία... ἡ σφαῖρα τοῦ πιστολίου θὰ ἐτάραττε τὴν ζωηρὰν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι λέγων ὑμῖν τὸ *ὡς εὖ παρέστητε*!

Ὁ κύριος Βιλλεδιοὺ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ κόμητος καὶ ὠπισθοχώρησεν, ὡσανεὶ εἶχε πατήσει ἐπὶ ὄφεως.

— Ὑμεῖς, κύριε κόμη!... ἀνέκραξε μηχανικῶς... ὑμεῖς!... ἐδῶ!...

— Ἀφοῦ ἦσθε ὑμεῖς, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δεβεζαί, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἦμαι ἐδῶ καὶ ἐγώ;

Ὁ ὑποκόμης ἦτο σχεδὸν παράφρων.

Ματαίως προσεπάθει νὰ συνενώσῃ τὰς ἰδέας του καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὴν θέσιν του, ἥτις — καὶ τοῦτο τὸ ἐνόει κάλλιστα — ἦτο δυσχερεστάτη καὶ ἀκανθωδεστάτη.

Ἀλλὰ σύγχυσις πλήρης ἐπεκράτει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του.

Ἐπὶ τέλους, διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀνάρθρου, ἐψέλλισε τὰς ἑπομένας λέξεις, τῆς σημασίας τῶν ὁποίων οὐδεμίαν βεβαίως εἶχε συνείδησιν:

— Ἐπερίμενα... τόσον ὀλίγον...

— Νὰ μὲ συναντήσετε,... εἶπε περάνας τὴν φράσιν ὁ κ. Δεβεζαί, διὰ τόνου, οὗ δὲν θὰ ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ διακρίνῃ τὴν πικρὰν εἰρωνίαν.

— Ναί... κύριε κόμη... ἐψιθύρισεν ὁ κ. Βιλλεδιού.

— Τῇ ἀληθείᾳ! οὐδὲν τούτου φυσικώτερον... ἀλλὰ διατί ἡ παρουσία μου σᾶς ἐκπλήττει;...

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ περιέμεινε ματαίως ἀπάντησιν... εἶτα ἐξηκολούθησε λέγων:

— Κατὰ τύχην ἔμαθον ὅτι εἶσθε ἐν τῇ οἰκίᾳ μου... καὶ ἠυχαρίστησα ἀπὸ καρδίας τὴν τύχην ταύτην, ἥτις μοὶ ἀνήγγειλεν ἀπροσδοκήτως τὴν ἀνέλπιστον ὑμῶν ἐπίσκεψιν... Ἐνομίσατε εὐπρεπές, κύριε ὑποκόμη, νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου χωρὶς ν' ἀναγγελθῆτε... Ἐπειδὴ εἶμαι εὐγενής, ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ σεβασθῶ τὸ μυστήριον δι' οὗ περιεκυκλώθητε... δι' αἴτια τὰ ὁποῖα ἀγνοῶ καὶ δὲν θέλω νὰ μάθω... Δὲν ἠθέλησα ὅμως νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν κατοικίαν μου, χωρὶς νὰ σᾶς ἐκφράσω ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανον ἂν σᾶς ὑπεδεχόμην *ἐγὼ ὁ ἴδιος*.

Ὁ κόμης ἐπέμεινε τονίσας διὰ τρόπου ἐκφραστικωτάτου τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, εἶτα ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλὰ δὲν εἶχον ἢ ἓν μόνον μέσον ὅπως σᾶς συναντήσω, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς σας. Ἐγίνωσκον ὅτι εἰσήλθετε διὰ τῆς θύρας ταύτης καὶ ὅτι θὰ ἐξήρχεσθε δι' αὐτῆς. Διὰ τοῦτο, κύριε ὑποκόμη, εἶμαι ἐδῶ καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προσαγορεύσω ὑμᾶς διὰ τοῦ *ὡς εὖ παρέστητε*...

Καὶ ὁ κύριος Δεβεζαὶ ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ ὑποκόμητος. Οὗτος βεβαίως, οὔτε ἀνόητος, οὔτε ἄνανδρος ἦτο· ἀλλ' ἡ ἔκπληξις, ὡς εἴδομεν, εἶχε παραλύσει πάσας τὰς ἠθικὰς αὐτοῦ δυνάμεις.

Ἐν τούτοις, ἐνῷ ἐλάλει ὁ κ. Δεβεζαί, ὁ ὑποκόμης συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του καὶ ἐνόησεν ἀκόπως πόσον μῖσος καὶ πόση ὀργὴ ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸν ἤρεμον καὶ μεμετρημένον τόνον, ὑπὸ τοὺς γλυκεῖς καὶ φιλόφρονας λόγους τοῦ κόμητος.

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ τελευταίου τούτου ἤρχισεν ἤδη. Εἶχε καταστήσει τὸν κύριον Βιλλεδιοὺ γελοῖον.

Τόσον γελοῖον, ὥστε ὁ ὑποκόμης ἀνεγνώριζεν ὅτι καὶ ἡ ἑτοιμότης τοῦ πνεύματος καὶ τὸ θάρρος ἔλειψαν αὐτῷ, καὶ ὅτι ἀφέθη νὰ κατασυντριβῇ ὑπὸ τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀπατηθέντος συζύγου.

Ἀλλὰ — ἐν τῇ ὡραίᾳ χώρᾳ τῆς Γαλλίας — ἐπιτρέπεται ν' ἀπατῶσιν ἕνα σύζυγον, — ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ ὀργισθῇ ἐπὶ τούτῳ — ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ φονευθῇ ἢ καὶ νὰ φονεύσῃ ἐν μονομαχίᾳ...

Ταῦτα πάντα εἶναι ἐντὸς τῶν ὁρίων νομίμου πολέμου. Οὐδεὶς γυναικοθήρας, καλὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατέχων θέσιν, θὰ ἀρνηθῇ ποτὲ νὰ ὑποστῇ τὰς πολλάκις ἀλγεινὰς συνεπείας εὐτυχοῦς παρανόμου ἀπολαύσεως.

Ἀλλ' ὁ ἐραστὴς οὐδέποτε θὰ συγχωρήσῃ τὸν δυστυχῆ σύζυγον, ἂν οὗτος ρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον μέρος τοῦ γελοίου, δι' οὗ ἐκεῖνος τόσον ἀφθόνως τὸν περιέβαλε!

Δ'

Οἱ ὅρκοι.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, διὰ φωνῆς ἀφελοῦς, σταθερᾶς καὶ φυσικῶς ἀξιοπρεποῦς, ἡ παρουσία μου ἐν τῇ ὑμετέρᾳ οἰκίᾳ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ ἐν ἀγνοίᾳ σας δέον νὰ φανῇ ὑμῖν ὕβρις, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι...

— Εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι τὸ ἐννοεῖτε . . . ἐψιθύρισεν εἰρωνικῶς ὁ κύριος Δεβεζαί.

— Ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως, . . . ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης... νὰ ἐξηγήσω ὑμῖν τὴν διαγωγήν μου, καὶ ἔπειτα τίθεμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἱκανοποίησις, ἣν θὰ κρίνετε ἁρμόζουσαν ν' ἀπαιτήσητε παρ' ἐμοῦ.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ δώσητε ἐξηγήσεις, κύριε ὑποκόμη;

— Ναί, κύριε.

— Ἡ διαγωγή σας, τὸ ὁμολογῶ, μοὶ ἐφάνη πλέον ἢ ἀρκούντως σαφής ... φαίνεται ὅμως ὅτι ὑμεῖς κρίνετε ἀλλέως . . . καὶ ἐπὶ τέλους, ἔστω... Ἐξηγήθητε λοιπόν, κύριε ὑποκόμη. Σᾶς ἀκούω...ὄχι μόνον μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ — σᾶς τὸ ὀμνύω,—καὶ μετὰ μεγάλης περιεργίας.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐρρέθησαν, ὡς πᾶν ὅ,τι ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχεν εἰπῇ ὁ κύριος Δεβεζαί, μετὰ μεγίστης εὐγενείας.

— Μοὶ ἐκάμετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ ὀνομάζετε φίλον σας,ἐψιθύρισε μετά τινος... ἀμηχανίας ὁ κύριος Βιλλεδιού.

— Εἶναι ἀληθές!... Ναί· σᾶς ἀπεκάλουν φίλον μου, κύριε Βιλλεδιού, καὶ ἴσως ὁ τίτλος οὗτος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ εἰς τὰ ὄμματά σας κάποιαν ἀξίαν, διότι δὲν ἀπένεμον αὐτὸν ἀφειδῶς.

— Μὲ ἐδέχεσθε εὐμενῶς εἰς τὴν οἰκίαν σας ... ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης μετὰ δισταγμοῦ.

— Ὄχι, εὐμενῶς, κύριε· ἀλλ' ἀδελφικῶς... εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ κόμης.

Ὁ κύριος Βιλλεδιοὺ δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην· ἀλλ' ἐξηκολούθησεν:

— Ἔβλεπον καθ' ἑκάστην τὴν κυρίαν Δεβεζαί.... καὶ εὑρεθεὶς ἐν ἐπικινδύνῳ οἰκειότητι μετὰ νέας τόσον θελκτικῆς, δὲν ὑπῆρξα κύριος τῆς καρδίας μου . . . οὐδὲ τοῦ λογικοῦ μου... Συνέλαβα πρὸς αὐτὴν σφοδρότατον πάθος...ἄχρι παραφροσύνης.

— Ἡ διήγησις αὕτη μὲ ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα, καὶ ἡ ὑμετέρα ὁμολογία μὲ γοητεύει — ἀνέκραξεν ὁ κόμης μετ' ἀλλοκότου μειδιάματος—ἐξακολουθήσατε,κύριε, σᾶς παρακαλῶ, ἐξακολουθήσατε.

— Ὤφειλον, μόλις ἐννόησα τοῦτο,ν'ἀπομακρυνθῶ.Ὤφειλον νὰ φύγω ἐντεῦθεν,νὰ ἐξορισθῶ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς...Ἡτιμὴ καὶ ἡ εἰλικρίνεια μοὶ τὸ ἐπέβαλλον...Δὲν ἔσχον τὸ θάρρος... καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔκρυψα εἰς τὰ στήθη μου ἔρωτα ἄνευ ἐλπίδος!...

— Ἄνευ ἐλπίδος!...ἐψιθύρισεν εἰρωνικῶς ὁ κύριος Δεβεζαί.. ἄνευ ἐλπίδος!...

— Ναί, ἄνευ ἐλπίδος! Ἀμφιβάλλετε, κύριε;

— Ὀλίγον τι, τὸ ὁμολογῶ.

— Καὶ πῶς θὰ ἐτόλμων νὰ ὁμολογήσω τὸ ἔνοχον τοῦτο πάθος πρὸς τὴν ἁγνὴν καὶ ἁγίαν γυναῖκα, ἥτις φέρει τὸ ὄνομά σας;...πόθεν θὰ ἤντλουν τὸ ἀσεβὲς τοῦτο θράσος ... εἶχον ὁρκισθῆ νὰ κρύψω τὸν ἔρωτά μου, . . . καὶ ἔσχον τὴν δύναμιν νὰ τηρήσω τὸν λόγον μου...

— Ἀ! ἀλήθεια;...ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Χθὲς ὅμως — ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κύριος Βιλλεδιού, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τὴν διακοπὴν ταύτην, — χθές, ἡμέραν συμφορᾶς, κακοποιόν τι πνεῦμα, δαίμων, θέλων τὸν ὅλεθρόν μου, ἐλθὼν διεταράξε τὴν ψυχήν μου, κατέλαβε πάσας τὰς αἰσθήσεις μου καὶ ἐσκότισε τὸ λογικόν μου ... Ἐπελαθόμην τοῦ ὅρκου μου... κατέστην παράφρων ... ναί, παράφρων... διότι δὲν ἀπώθησα μετὰ φρίκης τὸν ἄτιμον πειρασμόν, ὅπως ἐπιτύχω διὰ τῆς βίας ὅ,τι δὲν ἐτόλμων νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ ἔρωτος.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἐμειδίασεν αὖθις καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἔσφιγξε σπασμωδικῶς τὰ ξίφη.

Ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος ἐξηκολούθησε:

— Τῶν τοιούτων σχεδίων δὲν ἀναβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις...Ἡ ὀλεθρία μέθη,περὶ ἧς προηγουμένως σᾶς εἶπον, ἐδέσποζε τοῦ λογικοῦ μου . . . Προμηθευθεὶς κλίμακα σχοινίνην, μεθ' ὅλην τὴν θύελλαν... μεθ' ὅλους τοὺς κεραυνούς . . . μεθ' ὅλας τὰς φωνὰς ταύτας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, αἵτινες ἔκραζον πρός με ὅτι διέπραττον κακούργημα ... ὅτι ἔτρεχον εἰς τὸν ὅλεθρον... καὶ τῶν ὁποίων ὁ ἀποτετυφλωμένος ὑπὸ τοῦ πάθους νοῦς μου δὲν ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ τὴν γλῶσσαν ... ἔδραμον ἐνταῦθα... Ἐγίνωσκον καλῶς τὰ δώματα τῆς ὑμετέρας συζύγου, ἔρριψα ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου τὴν κλίμακα καὶ εἰσέδυν ὡς ἄθλιος, ὡς οὐτιδανός, ὡς λωποδύτης ἐν τῷ κοιτῶνι, ἔνθα ἐκοιμᾶτο...

Φρικώδης νευρικὴ σύσπασις μετέβαλε πρὸς στιγμὴν τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ κυρίου Δεβεζαί. Ἀλλὰ δὲν διέκοψε τὸν ὑποκόμητα, ὅστις ἐξηκολούθησε λέγων:

— Μικρὸν ἔτι καὶ ἐγενόμην ἄτιμος, κύριε κόμη. Ἀλλ'ὁ Θεὸς ἔλαβεν οἶκτον δι' ἐμέ. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς μου πυκνὴ ταινία ἐσχίσθη, καὶ ἡ ἠθική μου ἀποτύφλωσις ἐξηφανίσθη ὡς διὰ μαγείας... Ἐφοβήθην διὰ τὴν πρᾶξίν μου, καὶ ἔκρινον αὐτὴν βδελυράν. Ὠπισθοχώρησα ἔντρομος ἀπέναντι τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ἐμελέτων ... ἐσεβάσθην τὸν ἁγνὸν ὕπνον ἐκείνης, ἣν εἶχον ὁμόσει νὰ καταστήσω θῦμά μου... Ἠὐχαρίστησα ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας τὸν Θεόν, ὅστις ἐπέτρεψεν ἵνα ἡ μετάνοιά μου μὴ ἐπέλθῃ βραδέως ... καὶ ἄφωνος, τρέχων, ἐξῆλθον τοῦ κοιτῶνος, καταλιπὼν τὴν σύζυγόν σας κοιμωμένην καὶ περικυκλουμένην ὑπὸ τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ, οἵτινες τὴν ἐπροστάτευον καὶ καθίστων φαιδρὰ τὰ ὄνειρά της...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ κύριος Βιλλεδιοὺ ἐσιώπησεν.

Ὁ κόμης Δεβεζαὶ ἐφάνη περιμείνας πρὸς στιγμήν, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἐσίγα, ἠρώτησεν:

— Αὐτὸ εἶναι μόνον, κύριε;

— Ναί, αὐτὸ μόνον...

— Οὐδὲν ἔχετε νὰ προσθέσετε ἢ νὰ μεταβάλλετε εἰς τὴν διήγησίν σας;

— Οὐδέν.

— Λοιπόν, μόνος ὑμεῖς εἶσθε ὁ ἔνοχος;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἡ κόμησσα ἡ σύζυγός μου, ἀγνοεῖ τὸν ἔρωτά σας;

— Τὸν ἀγνοεῖ.

— Ἐντεῦθεν, κατὰ μείζονα λόγον, δὲν συμμερίζεται τὸ πάθος, ὅπερ δὲν τῇ ἀπεκαλύψατε;

— Κατὰ μείζονα λόγον, ναί, κύριε.

— Λοιπόν, ἀγνοεῖ ὅτι εἰσήλθετε τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο;

— Καὶ πῶς δύναται νὰ τὸ ὑποψιασθῇ κἄν, ἀφοῦ δὲν ἐξύπνησε;

— Λοιπόν, μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς κομήσσης οὐδὲν συνέβη δυνάμενον νὰ μεταβάλῃ εἰς μῖσος καὶ περιφρόνησιν τὸν πρὸς αὐτὴν σεβασμὸν καὶ τὸν ἔρωτά μου;

— Ἡ κυρία κόμησσα εἶναι ἁγία γυνή, ἀνωτέρα πάσης λατρείας, παντὸς σεβασμοῦ.

Ὁ κόμης Δεβεζαὶ ὑπεκλίθη. Εἶτα, μετά τινων στιγμῶν σιγήν, ἐπανέλαβεν:

— Κύριε Βιλλεδιού, αὐτὰ τὰ ὁποῖα μοὶ εἴπετε εἶναι ἆρά γε ἀληθῆ;

— Σᾶς βεβαιῶ.

— Μοὶ τὸ ὁρκίζεσθε;

— Τὸ ὁρκίζομαι.

—Ἐπὶ τῆς τιμῆς ὑμῶν,ὡς εὐπατρίδου;

— Ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, ὡς εὐπατρίδου.

— Ἐπὶ τῆς πίστεως ὑμῶν, ὡς χριστιανοῦ;

—Ἐπὶ τῆς πίστεώς μου,ὡς χριστιανοῦ.

— Ἐπὶ τῆς τιμῆς τῆς μητρός σας;

Ὁ κύριος Βιλλεδιοὺ ἐδίστασε πρὸς στιγμήν· ἀλλ'ὁ δισταγμός του ὑπῆρξε σχεδὸν ἀδιόρατος, καὶ ἀπήντησεν εὐκρινῶς:

— Ἐπὶ τῆς τιμῆς τῆς μητρός μου, κύριε κόμη, τὸ ὀμνύω.

Διὰ τρίτην φοράν, ἀλλόκοτον μειδίαμα συνέσπασε τὰ κάτωχρα τοῦ κόμητος χείλη.

— Κύριε Ἀρμάνδε Βιλλεδιού, εἶπε διὰ φωνῆς ἠρέμου καὶ μεμετρημένης, σᾶς τὸ λέγω μετὰ βαθείας θλίψεως, ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ . . . ἡ τιμὴ ὑμῶν ὡς εὐπατρίδου, ἡ πίστις ὑμῶν ὡς χριστιανοῦ, ἡ τιμὴ τῆς μητρός σας, νομίζω ὅτι ἐξετέθησαν.

— Ἐξετέθησαν, κύριε; . . . ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμις . . . Ἐξετέθησαν, εἴπετε;

— Θεέ μου, ναί!

— Καὶ διατί;

— Διότι ἐψεύσθης, τρὶς ψευδορκήσας!

— Ἐψεύσθην!!... ἐγώ;

— Ναί, κύριε . . . ἐψεύσθητε.

— Καὶ εἰς τί, κύριε κόμη;

— Εἰς ὅλα . . .

— Εἶσθε παράφρων, κύριε!

— Ὄχι, δὲν εἶμαι παράφρων, καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω. Ἐψεύσθητε, εἰπόντες ὅτι εἰσήλθετε τὴν νύκτα ταύτην τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἄλσει. Ἀκόμη ἔχετε εἰς τὰς χεῖράς σας ἀντίκλειδα, ἥτις σᾶς ἐχρησίμευσεν εἰκοσάκις, ἑκατοντάκις ἴσως. Ἐψεύσθητε προσέτι, εἰπόντες ὅτι ἡ κόμησσα Δεβεζαὶ ἠγνόει τὸν ἔρωτά σας καὶ δὲν ἦτο συνένοχος ὑμῶν....Ἐψεύσθητε εἰπόντες ὅτι εἰσήλθετε εἰς τὰ δώματά της, αὐτῆς κοιμωμένης καὶ ἐν ἀγνοίᾳ της. Ἡ κυρία κόμησσα σᾶς περιέμενε πρὸ δύο ἤδη

ὡρῶν.... Ἐκείνη σᾶς ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ ἀνδήρου καὶ τὴν σχοινίνην κλίμακα. Ἐπὶ τέλους, εἶσθε ὁ ἐραστὴς αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ δύνασθε νὰ διεκδικήσετε κάλλιον ἢ ἐγὼ τὴν πατρότητα τοῦ ἐμβρύου, ὅπερ, φέρει ἐν τῇ μήτρᾳ της... Βλέπετε καλῶς, κύριε ὑποκόμη, ὅτι διὰ νὰ μάθῃ τις τὸν ἀριθμὸν τῶν ψευδῶν σας, ἀρκεῖ νὰ μετρήσῃ τοὺς λόγους σας.

Ὁ κόμης Δεβεζαί, ταῦτα εἰπών, ἐσίγησεν· ἐνῷ δὲ ὡμίλει, μόλις θὰ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ, ἐν τῷ τόνῳ τῆς φωνῆς του, τὴν κατέχουσαν αὐτὸν ὀργήν. Ἡ ὑπερβάλλουσα μόνον ὠχρότης του καὶ οἱ ἀκούσιοι τῶν χειρῶν του σπασμοὶ ἐμαρτύρουν τὸν ὑπεραν θρώπινον ἀγῶνα, ὃν κατέβαλλεν ὅπως φαίνηται ἤρεμος.

Ὁ κύριος Βιλλεδιοὺ ἦτο ἐξουθενημένος. Ἐψεύσθη, καὶ ὅμως διὰ τοῦ ψεύδους αὐτοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπωμένην γυναῖκα. Ἡ θυσία αὕτη τῆς τιμῆς του ὑπῆρξε ματαία. Ἡ κόμησσα Δεβεζαὶ εἶχεν ἀπολεσθῇ.

— Πρὸ ὀλίγου μοὶ εἴπετε, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κόμης, ὅτι ἀφοῦ ἠθέλετε μοὶ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγήν σας, θὰ ἐτίθεσθε εἰς τὴν διάθεσίν μου . . . Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι μοὶ εἴπετε τοῦτο ;

— Ναί, κύριε κόμη, σᾶς τὸ εἶπον.

— Ἡ διαγωγή σας τώρα ἐξηγήθη.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Τὸ ἐλπίζω.

— Εἶμαι ἕτοιμος εἰς πᾶν ὅ,τι θέλετε. Περιμένω τὰς διαταγάς σας.

— Ἡ μονομαχία, δὲν τὸ ἀγνοῶ, εἶναι οἰκτρὰ ἱκανοποίησις, καὶ αὕτη ἡ δῆθεν κρίσις τοῦ Θεοῦ δείκνυται πολλάκις λίαν ἄδικος, καὶ ὅμως ἀνάγκη νὰ ἀρκεσθῶ εἰς αὐτήν, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἐφόνευσα ἀμέσως ὡς εἶχον τὸ δικαίωμα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅτι πανταχοῦ καὶ πάντοτε θὰ ἦμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Δῆλά δη ;

— Ὅτι θὰ εὑρεθῶ εἰς τὴν θέσιν, ἣν θὰ ὁρίσετε.

— Ἀ! ὅσον δι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνοχληθῆτε. Θὰ κτυπηθῶμεν τώρα...

— Ἐδῶ ;

— Ναί, μὰ τὸν Θεόν, ἐδῶ !

— Καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν ;

— Τώρα ἀμέσως.

— Μὲ ὅλον τὸ σκότος ;

— Αἱ ἀστραπαὶ θὰ μᾶς χρησιμεύσωσιν ἀντὶ πυρσῶν.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω ὅπλα...

— Ἔχω ἐγώ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ κόμης Δεβεζαὶ ἔδειξεν αὐτῷ τὰ δύο ξίφη, προσθείς :

— Εἶχον προΐδῃ τὴν περίστασιν καί, ὡς βλέπετε, εἶμαι ἄνθρωπος προνοητικός.

— Ἀλλὰ μᾶς λείπει κάτι τι ἀναπόφευκτον.

— Τί πρᾶγμα ;

— Οἱ μάρτυρες.

— Νὰ τοὺς κάμωμεν τί ;

— Νὰ βεβαιώσωσιν ὅτι ὑπῆρξε μονομαχία καὶ οὐχὶ δολοφονία.

— Ἔ! καλά! Ἰδοὺ ὁ Καλλιουέ, ὁ παλαιός μου ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος θὰ παρασταθῇ εἰς τὴν μονομαχίαν καί, ἐν ἀνάγκῃ θὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς εἰλικρινείας μεθ' ἧς διεξήχθη ἡ ὑπόθεσις.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σας, κύριε κόμη.

— Πιστεύω ὅτι τὸ μικρότερον, ὅπερ δύναμαι νὰ πράξω, ἀπήντησεν ὁ κόμης, Δεβεζαί, εἶναι νὰ σᾶς φονεύσω ἢ νὰ φονευθῶ παρ' ὑμῶν μὲ ὅλην μου τὴν ἄνεσιν, καὶ χωρὶς νὰ ἐξέλθω τοῦ ἄλσους μου· δὲν ἔχει οὕτω ;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑποκόμης δὲν ἀπήντησεν, ὁ κόμης Δεβεζαί, λαβὼν τὰ ξίφη ἀπὸ τῆς αἰχμῆς καὶ παρουσιάσας τὰς λαβὰς εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, εἶπεν :

— Εὐαρεστήθητε νὰ ἐκλέξετε.

— Εἶναι περιττόν.

— Πῶς ;

— Δότε ἓν οἱονδήποτε.

— Ὄχι, τοῦτο δὲν εἶναι κανονικόν. Ἄλλως τε τὰ ξίφη ταῦτα εἶναι ἐντελῶς ὅμοια. Ἀκόμη μίαν φοράν, κύριε ὑποκόμη, ἐκλέξατε.

Ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιοὺ ἔλαβε τὸ ἓν τῶν προτεινομένων αὐτῷ ξιφῶν.

— Ἄς πλησιάσωμεν εἰς τὸν τοῖχον, ἂν εὐαρεστῆσθε εἶπεν ὁ κόμης, τοὐλάχιστον θὰ προφυλαττώμεθα κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς ραγδαίας ταύτης βροχῆς, ἥτις πλήττουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν μᾶς ἀποτυφλοῖ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ κόμης Δεβεζαί, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑποκόμητος, ἐπλησίασεν εἰς τὸν τοῖχον τοῦ περιβόλου.

Ὁ Καλλιουὲ δὲν κατέλιπε τὴν θέσιν του, ὅθεν εἶχεν ἀκούσῃ ὅλην τὴν ἄνωθι συνδιάλεξιν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐτοποθετήθησαν ἀντιμέτωποι.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἀπέθετο χαμαὶ τὸν θηρευτικόν του μανδύαν, αὐτὸ τοῦτο ἔπραξε καὶ ὁ ὑποκόμης, καὶ οἱ δύο πρῴην φίλοι διεσταύρωσαν τὰ ξίφη.

Ἀλλ' αἴφνης ὁ Ἀρμάνδος ἐταπείνωσε τὴν αἰχμὴν τοῦ ἰδικοῦ του.

— Τί κάμνετε; ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ὑποκόμης, ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἐγένετο ἤδη. Προαίσθημά τι, ὅπερ δὲν μὲ ἀπατᾷ, μοὶ λέγει ὅτι θὰ ἀποθάνω.

— Ἀ!... ἐψιθύρισεν ὁ κόμης... νὰ πιστεύῃ τις εἰς τὰ προαισθήματα εἶναι ἀδυναμία...εἶναι μωρία !

— Οὔτε τὸ ἕν, οὔτε τὸ ἄλλο, κύριε... καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε ἐντὸς ὀλίγου . . . Ἐντὸς τριῶν τὸ πολὺ λεπτῶν, διατρυπηθεὶς ὑφ' ὑμῶν, θὰ κεῖμαι ἐκτάδην ἐδῶ, ὅπου τώρα ἵσταμαι ὀρθιος ... Ἀλλ' ἡ συνείδησίς μου φέρει τὸ βάρος μεγάλου ἐγκλήματος· καὶ ὁ τρόμος μου εἶναι μέγας ἀπέναντι τοιούτου θανάτου, εἰς ὃν δὲν εἶμαι παρεσκευασμένος... Ἂν μὲ συγχωρήσετε, κύριε κόμη, ἐμέ, ὅστις σᾶς προσέβαλα τόσον καιρίως... τότε θὰ εἶχον πεποίθησιν καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θὰ παρουσιασθῶ μετ' οὐ πολὺ ...ναί... δὲν θὰ ἀπηλπιζόμην ὅτι θὰ εὕρω χάριν καὶ ἐνώπιον ἐκείνου, ἀφοῦ ἤθελα εὕρῃ χάριν ἐνώπιον ὑμῶν . . . Μετανοῶ... καὶ εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀποθάνω. Συγχωρήσατέ με λοιπόν, κύριε κόμη, σᾶς ἱκετεύω γονυπετής...

Καὶ πράγματι, ὁ κύριος Βιλλεδιοὺ ἔκαμψε τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀπατηθέντος ἀνδρὸς καὶ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλήν.

Ὁ κύριος Δεβεζαί, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ αἰτήσει, ἣν δὲν περιέμενε, δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Καλλιουὲ ἐξήστραψαν ἐν τῷ σκότει. Τὰ χείλη αὐτοῦ ἐψιθύρισαν:

— Ἂν τὸν ἐσυγχώρει !!!

Καὶ αἱ χεῖρές του ἔσφιγξαν σπασμωδικῶς τὴν ἀκτηρίδα τῆς καραβίνας του.

Ε'

Πληγὴ ξίφους.

Ὁ κ. Δεβεζαὶ ἐδίστασεν ἐπὶ μικρόν.

— Κύριε ὑποκόμη, εἶπεν εἶτα μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ ἐκφράσεως ὅλως διαφόρου τοῦ εἰρωνικῶς εὐγενοῦς ὕφους, ὅπερ εἶχε μεταχειρισθῇ ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης .... ἐπαναλέγω ὑμῖν, ὅτι δὲν πιστεύω εἰς τὰ προαισθήματα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεταξὺ ἡμῶν πάλης εἶναι μυστήριον δι' ἀμφοτέρους, καὶ ὁ κίνδυνος ἀπειλεῖ ἀμφοτέρους ἡμᾶς ἐξίσου... Δὲν ἀγνοῶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιβάλλει τὴν συγχώρησιν, ἀλλὰ γινώσκω ἐπίσης ὅτι δὲν ὑποφέρει ἀτιμώρητον τὴν μοιχείαν . . .

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας ὁ δασοφύλαξ ἀνεσκίρτησεν.

Οἱ λευκοὶ καὶ ὀξεῖς αὐτοῦ ὀδόντες ἔτριξαν, ἐνῷ τὰ χείλη του συνεσπῶντο φρικωδῶς.

— Εἶχον σύζυγον ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κ. Δεβεζαί, ἥτις ἀπετέλει τὴν μόνην εὐτυχίαν μου ... τὸν ἔρωτά μου ... ἐνόμιζον ὅτι ἠγαπώμην ὑπ' αὐτῆς, ὅσον τὴν ἠγάπων . . .

— Ψεῦδος ! ... ψεῦδος ! ... ἐψιθύρισεν ὁ Καλλιουέ.

— Σεῖς μοῦ ἀφῃρέσατε τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις ἀνῆκεν εἰς ἐμὲ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων !... Μοῦ ἐκλέψατε τὴν ψυχήν της, τὸν ἔρωτά της !... Κατεστρέψατε τὴν εὐτυχίαν μου !... ἐδηλητηριάσατε τὸ μέλλον μου !... Καὶ τώρα ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ γονυπετὴς συγγνώμην ;... Μὴν ἐλπίζετε ὅτι θὰ τύχετε τοιαύτης παρ' ἐμοῦ, κύριε ὑποκόμη. Ἡ ἀρετή μου δὲν φθάνει ἄχρι τοῦ σημείου τούτου ... Ὁ Θεὸς ἂς σᾶς συγχωρήσῃ, ἂν θέλῃ . . . ὡς ἀγαθὸς χριστιανός, οἷος εἶμαι, σᾶς συμβουλεύω νὰ ζητήσετε παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν . . . Ἐγὼ δὲν θὰ συγχωρήσω . . .

Ὁ Ἀρμάνδος, κατειλημμένος προφανῶς ὑπὸ μεγίστης συγκινήσεως, ἠγέρθη.

— Προσοχή ! εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἀκούσατε . . .

— Ἀκόμη ;... ἠρώτησεν ὁ κ. Δεβεζαὶ μετὰ βιαίως καταστελλομένης ἀνυπομονησίας.

Ὁ κ. Βιλλεδιοὺ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὰ ἱμάτια, ἅτινα εἶχε ρίψῃ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ψάμμου τῆς δενδροστοιχίας, καὶ εἶπεν :

— Ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἱματίου ἐκείνου εἶναι ἓν χαρτοφυλάκιον. Περιέχει σπουδαία οἰκογενειακὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἀπολεσθῶσιν. Ἂν πέσω, ἀποστείλατε αὐτά, σᾶς παρακαλῶ, εἰς τὸν υἱόν μου... εἰς τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο παιδίον, τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ ἀπέθανε, καὶ τὸ ὁποῖον ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦναι ὀρφανόν . . . Θὰ τὸ πραξητε, κύριε κόμη ;

— Ναί, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

— Εὐχαριστῶ. Καὶ τώρα ἰδού, εἶμαι ἕτοιμος.

Ὁ κόμης Δεβεζαὶ δὲν περιέμεινε νὰ ἐπαναληφθῶσιν αὐτῷ οἱ λόγοι οὗτοι, καὶ ἀμέσως τὰ δύο ξίφη διεσταυρώθησαν. Ἡ μονομαχία ἐκείνη ἦτο παράδοξον, συγκινητικὸν καὶ περίεργον συνάμα θέαμα. Ἡ θύελλα ἐδιπλασίασε τὴν λύσσαν της, ὡσεὶ ἤθελε νὰ ρίψῃ τὸ πένθιμον φῶς της ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκείνης τοῦ θανάτου.

Ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ διηυλάκουν τὸν οὐρανὸν καθ' ἁπάσας τὰς διευθύνσεις, καὶ εἰς τὴν λάμψιν αὐτῶν φευγαλέαι φλόγες ἐφαίνοντο οἱονεὶ ἀναβλύζουσαι ἀπὸ τῶν ξιφῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν ἰσοδύναμοι· ἕκαστος δ' αὐτῶν ἐγίνωσκε τὸν ἄλλον, διότι πολλάκις εἶχον ἀσκηθῇ ὁμοῦ εἰς τὴν ξιφομαχίαν.

Ὁ κ. Δεβεζαὶ προσέβαλλεν ὁλοψύχως, ὁρμητικῶς, λυσσωδῶς, ἀλλὰ μετὰ ψυχρότητος ἀποκλειούσης πᾶσαν ἀσυνεσίαν. Ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιοὺ δὲν ἐφρόντιζεν ἢ μόνον νὰ προφυλάσσηται.

Τὸ ξίφος του ἐφαίνετο ἀποτελοῦν ζῶντα φραγμὸν χαλύβδινον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ξίφους τοῦ κόμητος. Ἠρκεῖτο νὰ προφυλάσσηται, οὐδέποτε ἀνταποδίδων τὰ κτυπήματα, οὐδέποτε προσβάλλων.

Θὰ ἔλεγέ τις—καὶ ἴσως οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα—ὅτι ἐζήτει νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωήν του· ἀλλ' εἶχεν ἀπόφασιν νὰ σεβασθῇ τὴν τοῦ κόμητος, ὃν δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐρεθίσῃ ἡ παγερὰ αὕτη ἀντίστασις, ἡ οὐδέποτε ἐπιτιθεμένη

Αἴφνης ἡ ἰδέα ὅτι ὁ κ. Βιλλεδιοὺ ἐφείδετο αὐτοῦ κατέλαβε τὸν νοῦν του καὶ τὸν κατέστησε παράφρονα. Ἐδιπλασίασε τὴν ὁρμητικότητά του, πλήττων ἀπαύστως, ἀλλὰ πάντοτε ματαίως, καὶ ἀποκαλυπτόμενος μετὰ τόσον τρελλῆς θρασύτητος, ὥστε ἐξετίθετο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὑποκόμητος, ὅστις ἤρκει νὰ ἐκτείνῃ τὸν βραχίονα, ὅπως δι' ἑνὸς εὐθέος κτυπήματος πλήξῃ αὐτὸν ἀνὰ μέσον τοῦ στήθους. Ἀλλ' ὁ κ. Βιλλεδιοὺ δὲν τὸ ἔπραξεν. Ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ ἔπαλλεν εὐγενὴς καρδία καί, ἂν εἶχε διαπράξῃ ἄτιμον πρᾶξιν, δὲν ὠπισθοχώρει ἀπέναντι τῆς ἐξιλεώσεως.

Ἐν τούτοις, ἡ μονομαχία ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἓν τέλος.

Αἴφνης ὁ κόμης Δεβεζαὶ κατήνεγκεν εὐθὺ κτύπημα, ὅπερ τὸ ξίφος τοῦ Ἀρμάνδου δὲν ἀπέκρουσεν ὡς ἔπρεπε. Καὶ ἀπεσόβησε μὲν τὸν σίδηρον, ὅστις ἔμελλε νὰ διαπεράσῃ διαμπὰξ τὸ στῆθός του, ἀλλ' ἡ αἰχμὴ τοῦ ἐχθρικοῦ ξίφους προσέβαλε τὴν κορυφὴν τοῦ κρανίου του καὶ εἰσέδυ εἰς αὐτὴν βαθέως.

Ὁ ὑποκόμης ἄφισε νὰ πέσῃ τὸ ξίφος του συνέκρουσε τὰς χεῖρας καὶ ἔπεσε ψιθυρίζων :

— Βλέπετε καλῶς ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος !

Εἶτα οἱ ὀφθαλμοί του ἐκλείσθησαν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ὁ κόμης ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ ἀγωνιῶντος ἐκείνου σώματος καὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν του ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνέβλυζον κρουνοὶ αἵματος.

Τὰ χείλη τοῦ τραυματίου ἠνεῴχθησαν καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, σχεδὸν ἀδιακρίτου, εἶπεν :

— Τὸ χαρτοφυλάκιον... τὸ χαρτοφυλάκιον ... ὁ υἱός μου ... Μὴ τὸ λησμονήσητε ... Θεέ μου !... συγγνώμην ... ἀποθνήσκω !...

Ἡ φωνή του ἐσβέσθη· τὰ χείλη του ἔπαυσαν κινούμενα, καὶ ἡ ἀναπνοή του ἐξέλιπεν.

Ὁ κόμης Δεβεζαὶ ἠνέῳξε τὸν χιτῶνα τοῦ ὑποκόμητος καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του· αὕτη δὲν ἔπαλλε πλέον.

— Ἀπέθανεν ! . . . εἶπεν ἐγειρόμενος βραδέως... Ἀπέθανεν ... Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν του !...

Ἐν τούτοις, ὁ Καλλιουὲ ἄφωνος, ἀπαθής, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ πυροβόλου του, ὡς ἄγαλμα ἐξ ὀρειχάλκου, ἔμενε, μόνος θεατὴς τῆς παραδόξου ἐκείνης μονομαχίας, ὀλίγα βήματα ὀπίσω.

Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὸ ξίφος τοῦ κόμητος ἔπληξε θανασίμως τὸν κύριον Βιλλεδιού, ὡσεὶ ὡσθεὶς ὑπὸ ἀκατανικήτου δυνάμεως, ἐποίησεν ἓν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐμειδίασε σατανικῶς. Ὁ ὑποκόμης ἔπεσεν. Ὁ κύριος Δεβεζαὶ εἶχε τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸν Καλλιουέ. Οὗτος ὕψωσε βραδέως τὸ ὅπλον του καὶ ἐσκόπευσε τὸν κύριόν του. Ἡ χεὶρ του δὲν ἔτρεμεν· ἡ καρδία του ἔπαλλεν ὡς συνήθως.

Ἔσυρε τὴν σκανδάλην. Ἡ σφύρα ἔκρουσε τὸν χάλυβα, ἐκπέμψαντά τινας σπινθῆρας· ἀλλ' οὐδεμία ἐκπυρσοκρότησις ἠκούσθη.

Ἡ πυρῖτις εἶχε βραχῇ.

Ὁ Καλλιουὲ κατέστειλε κραυγὴν λύσσης. Ἔλαβε τὸ ὅπλον ἀπὸ τοῦ σωλῆνος, περιέστρεψεν αὐτό, ὡς οἱ Ἰνδοὶ τοὺς κρανιοθραύστας, οὓς μεταβάλλουσιν εἰς φοβερώτατα ὅπλα, καὶ ἐβάδισε κατὰ τοῦ κόμητος, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε κύψῃ ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ὑποκόμητος.

Ἡ χεὶρ τοῦ Καλλιουὲ ἠγέρθη.

Ἔκφρασις ἀγρίου μίσους ἀπεικονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Τὸ φονικὸν ὅπλον ἦτο ἕτοιμον νὰ κατενεχθῇ. Τὸ τέλος τοῦ κόμητος ἤγγιζεν.

Αἴφνης ὁ Καλλιουὲ ἔστη.

— Ὄχι, ἐψιθύρισεν ... ὄχι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ... θὰ ἦτο γρήγορα. .. δὲν θὰ ὑπέφερεν ἀρκετά.

Κατεβίβασε τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ πλήξῃ, καὶ ἐστηρίχθη αὖθις ἐπὶ τοῦ ὅπλου του.

Ὁ κόμης ἐστράφη χωρὶς κἂν νὰ ὑποπτευθῇ τι περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεξε.

— Καλλιουέ . . . εἶπεν.

Ὁ δασοφύλαξ προσῆλθεν.

— Κύριε κόμη ;

— Τὰ εἶδες ὅλα, δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Ὅλα.

— Καὶ τί λέγεις ;

— Λέγω ὅτι ἐκδικήθητε . . . καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἦσθε εὐχαριστημένος, διότι ἡ ἐκδίκησις εἶναι καλὸν πρᾶγμα.

— Εἶναι ἡ γνώμη σου, Καλλιουέ ;

— Ναί, κύριε κόμη.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἔκλινε τὴν κεφαλήν.

— Ἴσως δὲν ἔχετε τὴν ἰδίαν γνώμην ; ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ.

Ὁ κόμης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς· εἶτα ἐψιθύρισε :

— Ὄχι πλέον τώρα.

— Ἀ ! εἶπεν ὁ Καλλιουέ !... ὄχι πλέον τώρα ;

— Ὄχι.

— Καὶ διατί ;

— Διότι τώρα ἡ ὀργή μου παρῆλθε, καὶ βλέπω τὰ πράγματα ὁποῖα εἶναι.

— Τί βλέπετε, κύριε κόμη ;

— Βλέπω ὅτι διέπραξα ἔγκλημα.

— Ἔγκλημα ! ;

— Ἔγκλημα μυσαρόν, τὸ ὁποῖον μοὶ προξενεῖ φρίκην.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, κύριε κόμη. Εἰς τί εἶσθε ἔνοχος ; Ὁ ἀντίπαλός σας, ὁ ἐχθρός σας ἀπέθανε... εἶναι ἀληθές... ἀλλ' ἡ μονομαχία ὑπῆρξεν ἔντιμος.

— Καλλιουέ, ἡ μονομαχία ἦτο δολοφονία.

— Ὁ κύριος Βιλλεδιοὺ σᾶς εἶχε προσβάλῃ θανασίμως.

Ὁ κύριος Βιλλεδιοὺ δὲν ὑπερασπίζετο.

— Πλάνη.

— Ὄχι . . . ἀληθῶς . . . . ἔπληξα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν μὲ προσέβαλλε. Τὸν ἔπληξα ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς . . . Τὸν ἔπληξα, χωρὶς νὰ κινδυνεύσω. Τὸν ἔπληξα χαμερπῶς.

— Κύριε κόμη, τί λέγετε ; Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! συνέλθετε . . .

— Καλλιουέ, πίστευσόν με, ἡ ἐκδίκησις εἶναι πικρά . . . Οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως ἀκολουθοῦν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον . . . Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, γινώσκων ὅτι ἔμελλε νὰ μοὶ δώσῃ τὴν ζωήν του, μοὶ ἐζήτει εὐγενῶς συγχώρησιν καθησυχάζουσαν τὴν ψυχήν του . . . Ἠρνήθην αὐτῷ τὴν συγχώρησιν ταύτην. Ἴσως ἡμέραν τινὰ ζητήσω καὶ ἐγὼ συγχώρησιν καὶ ὁ Θεὸς ὑπάρξῃ ἐπίσης ἀνοικτίρμων πρός με.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.

— Ναί, ἀνοικτίρμων... τὸ εἴπετε, κύριε κόμη... ἐψιθύρισεν ὁ Καλλιουέ, ἀλλὰ διὰ φωνῆς τόσον ἀσθενοῦς, ὥστε ὁ κύριός του οὐδὲν ἤκουσε.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα δεκάτη.

— Γνωρίζω, ἤρχισε πάλιν ἡ Σελήνη, μίαν γεροντοκόρην τὸν χειμῶνα φορεῖ πάντοτε τὸ ἴδιον γουναρικὸν μὲ πράσινη φόδρα καὶ τὸ καλοκαῖρι τὸν ἴδιον ψάθινον πῖλον. Τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ τοῦ παλαιοῦ τούτου συρμοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπὸ πεντηκονταετίας ἤδη ἀκολουθεῖ. Σχέσεις δὲν ἔχει· μόνον ἀπὸ καιρὸν ἐπήγαινε καὶ ἐκάθητο ὥρας τινὰς μετὰ τὸ γεῦμα εἴς τινος γηραιᾶς φίλης της, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τώρα τὸ ἔπαυσε, διότι ἡ φίλη της ἀπέθανε.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, κάθηται πλησίον τοῦ μόνου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ παραθύρου της, καὶ φοροῦσα τὰς παναρχαίας αὐτῆς διόπτρας ἐργάζεται. Τὸ παράθυρόν της τοῦτο εἶνε πάντοτε καταφορτον ἀνθέων· καὶ τὸ μὲν θέρος εὐωδιώντων ἰάσμων ὑακίνθων καὶ ἄλλων ἀνθέων, τὸν δὲ χειμῶνα ἴων, ρεζεντὰ καὶ πολυειδῶν κισσῶν. Τὰς τελευταίας ὅμως αὐτὰς ἡμέρας δὲν ἐφαίνετο, ὄχι πῶς πέθανε! Θεὸς φυλάξοι, ἀλλὰ τὶς οἶδε τὶ ἔκαμνε! Πολλάκις τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ εἰς τὴν μακαρίτιδα ἐκείνην φίλην της: «Ἔ! Ἑλένη, τὶ τὸ θές, ἔκαμα πολλὰ ταξείδια, ἀλλὰ ἀφ' οὗ πεθάνω θὰ κάμω τὸ μεγαλείτερον· φαντάσου ὅτι εἰς τὴν διαθήκην μου παραγγέλλω νὰ μὲ θάψουν εἰς τὸ οἰκογενειακόν μας μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπέχει τῆς πόλεώς μας ἀκριβῶς 25 μίλια!».

Χθὲς τὴν νύκτα ἄμαξά τις ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας της· δὲν παρῆλθε πολὺ ὥρα καὶ τέσσαρες ἄνθρωποι κατεβίβαζον ἓν φέρετρον ... ἡ δυστυχὴς εἶχεν ἀποθάνει.

Καὶ ἡ ἄμαξα, ταχέως ἀπομακρυνθεῖσα, ἐξῆλθε τῆς πόλεως, ὅταν μάλιστα ἔφθασεν ἐπὶ τῆς ἐξοχικῆς ὁδοῦ ἔτρεχεν ἀκόμη περισσότερον, ὁ δὲ ἀμαξᾶς οὔτε κἂν ἐστρέφετο πρὸς τὰ ὀπίσω, ἂν δὲ δὲν ἀπατῶμαι πολὺ ἐφοβεῖτο μήπως ἴδῃ ὀρθίαν ἐπὶ τοῦ φερέτρου τὴν γραῖαν μὲ τὸ πράσινον ἐπανωφόριον· καὶ διὰ τοῦτο τόσον ἐκτύπα τὰ ἄλογά του, ὥστε ἔτρεχον 'σὰν δαιμονισμένα.

Καθὼς ὅμως πολὺ καλὰ ἐνόησες αὐτὸ τὸ πανηγῦρι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν εἰκοσιπέντε μιλίων· καὶ τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγον ἕνας λαγὸς ἐξελθὼν περίφοβος τοῦ δρυμοῦ διέτρεξε τὴν ὁδὸν κατὰ πλάτος· τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ ἀφηνιάσουν τὰ ἤδη ἀρκετὰ ἠρεθισμένα ζῶα· τοιοῦτον δὲ τιναγμὸν ἐπέφερεν ἡ ὁρμή των εἰς τὴν ἄμαξαν, ὥστε ἡ μὲν γραῖα εὑρέθη ἐκτὸς τοῦ φερέτρου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὁ δὲ ἀμαξᾶς μετὰ τῶν ἵππων του ἀπεμακρύνθη ὡς ἀστραπή.

Τὴν πρωΐαν, πρὶν ἢ ἀκόμη ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος ἡ εὔθυμος ἀηδὼν ἐπήδα λάλος ἀπὸ ἀγροῦ εἰς ἀγρόν· ἔφθασε καὶ ἐπὶ τοῦ φερέτρου· ἐκάθησεν ἵνα ἀναπαυθῇ καὶ διὰ τοῦ ράμφους ἤρχισε νὰ σκάπτῃ τὴν σανίδα.

Ὡς ἐὰν ἔλεγεν εἰς τὴν γραῖαν: «τί ἤθελες χριστιανὴ καὶ σὺ τὰ μακρυνὰ ταξείδια; πέθανες! κύττα νὰ φθάσῃς μία ὥρα ἀρχίτερα ἢ δ' ἄλλως νὰ τὶ παθαίνεις». Καὶ ἡ ἀηδὼν ἐξηκολούθει νὰ κτυπᾷ τὴν σανίδα, ἐγὼ δὲ βαρυνθεῖσα ἐκρύβην ὑπὸ τὰ ροδόχροα πρωϊνὰ νέφη.

*
* *

Ἑσπέρα ἑνδεκάτη.

— Χθὲς τὴν ἑσπέραν παρευρέθην εἴς τινα γάμον· ἡ πολυτέλεια τῆς αἰθούσης εἶνε ἀνέκφραστος, καθὼς καὶ ἔκλαμπραι ἦσαν αἱ ἐνδυμασίαι τῶν νεονύμφων· τέλος πάντων ἦτο πλούσιος γάμος.

Ἐχόρευσαν ὅσον δύνασαι νὰ φαντασθῇς καὶ ἔπιον ἀκόμη περισσότερον.

Μεσονύκτιον εἶχεν ἤδη σημάνει καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἤρχισαν ν' ἀπέρχωνται ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου· ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ σειρὰ καὶ εἰς τὰς πενθερὰς νὰ δώσουν τὸ ἀποχαιρετήριον εἰς τὰ τέκνα των φίλημα.

Ἔμειναν μόνοι· τὰ παραπετάσματα ὅμως τῶν παραθύρων δὲν ἦσαν καλῶς τραβηγμένα καὶ δὲν μὲ ἄφινον νὰ παρατηρῶ ἀνέτως· γλυκὺ φῶς κεχρωματισμένου λαμπτῆρος ἐφώτιζεν ἡδονικώτατα τὸ καὶ διὰ τοὺς δύο τόσον ποθητὸν ἐκεῖνο δωμάτιον.

«Ἐπὶ τέλους ἔφυγαν!» ἀνέκραξεν ἐκεῖνος ἐν ᾧ μετὰ πάθους τὴν ἐφίλει εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὰ χείλη· ἐκείνη ἐγέλα καὶ ἐδάκρυε διαδοχικῶς· τὴν ἐνηγκαλίσθη τότε τρέμουσαν ὡς τὸ λείριον ἐπὶ τῶν ὑδάτων κυμαινομένης λίμνης.

Λόγοι τρυφεροί, ἐμπαθεῖς καὶ μάγοι ἐψιθυρίζοντο ἀμοιβαίως.

«Κοιμοῦ γλυκά, ἀγγελέ μου», τῇ ἔλεγε, καὶ διὰ τῆς χειρὸς παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα εἰς τρόπον ὥστε ἐφάνη ὁλόκληρον τὸ πρόσωπόν μου.

«Ἄχ, τὶ ὡραία εἶνε ἡ Σελήνη», ἐψιθύρισεν ἐκείνη, «τὶ καθαρὸν τὶ μᾶγον (καὶ ἔσβυσε τὴν λυχνίαν) φῶς ποῦ διαχέει, ἄχ, κύττα, κύττα, Πόλιε.

Λυκόφως ἐπεκράτησεν ἐν τῷ ἡσύχῳ δωματίῳ, ἂν καὶ τὸ φῶς μου ἔλαμπεν ὄχι ὀλιγώτερον τῶν περιπαθῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἡσύχως ἐθώπευε τὴν μεταξίνην της κόμην, ἐν ᾧ δὲ ἐξηκολούθει νὰ τῆς ψιθυρίζῃ ἐρωτικοὺς λόγους, ἐκάθισε πλησίον της ἐπί τινος ἀνακλίντρου.

Πυκνὸν λευκὸν νέφος διερχόμενον τὴν στιγμὴν ἐκείνην μοῦ ἀπέκρυψε τὴν εἰκόνα.

Ὅτε τοῦτο παρῆλθεν ἔπιπτον λοξαὶ ἤδη αἱ ἀκτῖνές μου ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ πλέον δωματίου.

Χ.

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμάς — Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελλομένου βιβλίου.

—

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρεμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἑλμά, ἤτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράϊλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἄμαξα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11 — Ἐξομολογήσεις ἑνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίας δρ. 1.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.10 — Ἀφρική, ἢ πέντε ἐν ἀερος στάτῳ ἑβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεανθίνη, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 1.10 — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πωὶ δὲ Κὸκ δρ. 2.20 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτζίδου (ἔκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πὼλ δὲ Κὸκ δρ. 1.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτός, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκοὺρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἴχνη ἑνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδὶ τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβοὺργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβοὺργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἡ Δήσταρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30 — Μετὰ εἴκοσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἔρωτος (ἔκδοσις Β') δρ. 1.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγούμη δρ. 3.70 — Χαρικλής, εἰκόνες ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκιπέσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση, μετὰ 13 εἰκονογραφιῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγῳδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 9) δρ. 11 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρως, ὑπὸ Ξαβιὲ-δὲ-Μοντεπὲν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἑνὸς Δυστυχοῦς, ἤτοι Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πόλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσσίδες Παρθένοι, ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σύη δραχ. 3,20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἤτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3,70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδὲλ δρ. 5,30 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,70 Ὁ Ἱππότης Μάτος», μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2,70. — Τὰ χάλια μας, κωμῳδία Π. Δαζαρίδου ἠθοποιοῦ λ. 80 — Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Pièrre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3,30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 1,70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 1.70 Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.*